

Grundig og sterkt

Et samspilt ensemble tar oss gjennom denne tragikomedien fra absurdismens barndom.

Av Elisabeth Leinslie

”Yvonne”

Av: Witold Gombrowicz

Regi og kostymer: Cilla Back

Med bl.a: Ingrid Bolsø Berdal, Jon Eikemo, Ellen Dorrit Petersen og Torbjørn Eriksen

Det Norske Teatret, Scene 2

Den polske forfatteren Witold Gombrowicz er ofte omtalt som mannen som avfyrt startskuddet for absurdismen. Og det gjorde han med tragikomedien ”Yvonne” (1935) som vi nå kan se på Det Norske Teatret. I dette stykket undersøker forfatteren temaer som ungdommelig umodenhet, identitet, classeskiller, moralsk forfall og menneskets reaksjoner på det som er annerledes. Handlingen foregår i en kongefamilie. Den ugifte unge prins Filip (Eriksen) kjeder seg til det depressive. Han kan få alt og alle, men vil ikke ha noe. Det er da han snubler over den heller særegne Yvonne (Bolsø Berdal). Yvonne lever i sin egen verden med sin helt egen logikk, totalt fremmed for alle på slottet. Hun er også gruelig stygg og tilnærmet stum. Alt dette tiltrekker prinsen, og til store protester fra hele hoffet bestemmer han seg for å gifte seg med henne.

Cilla Back har tatt tak i det absurde ved historien og forstørret dette i både scenografi, kostymer og spill. Det hele er plassert i en speilsal, med sprukne speil på alle vegger og blanke puslespillbiter til gulv, over speilveggene henger tre store lerreter hvor video av de svømmende aggressive pirayaene i akvariet projiseres live. På det mest ekstreme beveger scenografien seg over i surrealismen, og siste scene peker tydelig mot kunstnere som Salvador Dalí.

Det visuelle konseptet tar mye oppmerksomhet i denne produksjonen, men det gjør også skuespillerne. De trenger lett gjennom det visuelle, både fordi de selv bærer fargerike og store kostymer, bortsett fra Yvones kjole som er brun og karakterløs i snittet, men også fordi de viser seg som et meget sterkt og samspilt ensemble.

Det er tydelig at Back har vært grundig i sin instruksjon, og hun legger vel så stor vekt på kroppsspråket som det psykologiske spillet og stemmen. Til tider beveger skuespillerne seg over i dans, for så å gli like naturlig tilbake i spill. Denne vekselvirkningen mellom spill, fysisk teater og dans fungerer veldig bra, og sammen med det visuelle skaper dette flere dimensjoner til stykket.

Ingrid Bolsø Berdal er den eneste som gjennom hele forestilling har en tydelig fysisk tilnærming til sin karakter. Jeg har aldri sett henne spille fysisk teater før, men det håper jeg vi får se mer av – for dette er det høy klasse over.

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen mandag 28. januar 2008.